

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

22 ноември 1978 година*

По дело 93/78

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 177 от Договора за ЕИО от страна на Amtsgericht, Essen в производството, висящо пред този съд между

Lothar Mattheus, търговец, Windeck/Opperzau,

срещу

Doego Fruchtimport und Tiefkühlkost eG, Dortmund

относно тълкуване на член 237 от Договора за ЕИО,

СЪДЪТ,

в състав: г-н Н. Kutscher, председател, г-н J. Mertens de Wilmars и г-н А. J. Mackenzie Stuart, председатели на състав, г-н А. М. Donner, г-н Р. Pescatore, г-н М. Sørensen, г-н А. O'Keeffe, г-н G. Bosco и А. Touffait, съдии,

генерален адвокат: г-н Н. Maуras,

секретар: г-н А. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С определение от 23 март 1978 г., постъпило в Съда на 14 април, Amtsgericht, Essen е отправил съгласно член 177 от договора за ЕИО три въпроса за тълкуване на член 237 от Договора с оглед изясняване на това дали присъединяването на Испания, Португалия и Гърция към Европейските общности е станало невъзможно в обозримо бъдеще по причини, свързани с правото на Общността.

2. Изходна точка за тези въпроси е договор, в който страната в главното производство, Mattheus, се задължава да извърши за предприятието Doego пазарни проучвания за определени селскостопански продукти в Испания и Португалия.

Заключителните разпоредби на посочения договор са редактирани по следния начин:

* Език на производството: немски.

„Настоящият договор се сключва за задължителен срок от пет години. Възложителят (Doego) има право да прекрати договора, в случай че присъединяването се окаже – фактически или правно – неосъществимо. Въпросът за правната невъзможност е определен в решение на Съда. В хипотезата на прекратяване по право, възложителят губи правото си на възстановяване на разноските.

Настоящият договор е от компетентността на съдилищата на град Essen.”

3. Тъй като Doego прекратява договора като се позовава на цитираната уговорка, Mattheus предявява иск пред Amtsgericht на град Essen за възстановяване на разноските си.

В тази връзка Amtsgericht сезира Съда със следните въпроси:

„а) Следва ли член 237 от Договора за ЕИО, самостоятелно или във връзка с други разпоредби на Договора за ЕИО, да се тълкува в смисъл, че в него се съдържат освен формалните условия, посочени в член 237, правни ограничения за присъединяване на трети държави към Европейските общности?

б) Какви са тези ограничения?

в) Присъединяването на Испания, Португалия и Гърция към Европейските общности станало ли е невъзможно в обозримо бъдеще по причини, произтичащи от правото на Общността?

По производството

4. Съгласно член 177, алинея 1 от Договора за ЕИО „Съдът е компетентен да се произнася преюдициално относно тълкуване на настоящия договор....” „Когато такъв въпрос бъде повдигнат пред юрисдикция в държава-членка, тази юрисдикция би могла, ако счита, че по този въпрос е необходимо решение, за да бъде постановено нейното решение, да поиска от Съда да се произнесе”.

5. Разпределението на компетенциите е императивно установено в тези разпоредби; то не може да се изменя или да се създават пречки за упражняването на тези компетенции, по-специално чрез споразумения между частноправни субекти, насочени към пораждането на задължения за съдилищата на държавите-членки да отправят преюдициални запитвания, като ги лишава от независимото упражняване на правото им на преценка, признато им във втората алинея на член 177.

6. Фактическите обстоятелства в производството поставят въпроса да се изясни дали уговорка от вида на съдържащата се в договора между страните в главното производство, която е в основата на настоящото преюдициално запитване, в която правото за прекратяване на договора е обвързано с решение на Съда, не е нищожна, тъй като е несъвместима с цитираните разпоредби.

Въпреки това, не е поставен въпрос в този смисъл от националния съд и предвид изложеното по-долу, няма необходимост Съдът да се произнася служебно по този въпрос.

По поставените въпроси

7. Съгласно член 237, алинея 1 от Договора за ЕИО „всяка европейска държава може да поиска да стане членка на Общността. Тя отправя молбата си до Съвета, който взема решение с единодушие, след консултиране с Комисията”.

Алинея 2 от същия член гласи, че: „условията за приемане и необходимите за това изменения на настоящия договор се уреждат със споразумение между държавите-членки и държавата кандидатка. Това споразумение подлежи на ратифициране от всички договарящи държави, в съответствие с техните конституционни изисквания”.

8. Тези разпоредби установяват точна и добре изработена процедура за приемането на нови държави-членки, в хода на която следва да се определят условия за присъединяване от органите, посочени в цитирания член.

Правните условия за присъединяването се определят в рамките на тази процедура, като не е възможно тяхното съдържание да се установи предварително по съдебен ред.

Следователно, Съдът не може да се произнесе в рамките на производството по член 177 от Договора за ЕИО относно формата и съдържанието на условията, които ще бъдат евентуално приети.

По тази причина Съдът се обявява за некомпетентен да отговори на въпросите, поставени от Amtsgericht, Essen.

По съдебните разноски

9. Разноските, направени от Комисията на Европейските общности, предоставила становища на Съда, не подлежат на възстановяване.

С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело има характер на инцидентен установителен иск в процеса, висящ пред националния съд, последният следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения

Съдът,

като се произнася по въпросите, отправени от Amtsgericht, Essen с определение от 23 март 1978 г., реши:

- 1) Съдът не е компетентен да отговори на поставените въпроси от националния съд.**

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 22 ноември
1978 година.

Подписи